

и живѣешь като фѣникса, еднорасленно чудо на естеството, въ рождениата на женити. (*)

Сичкы ный предназначавамы живота си съ скъзы; ный не приказвамы дръго, освенъ заключеніа презъ живота си. Кончината ни не е дръго, освенъ една горчика, и жестока смъртъ; само ты, Богомъдра Отроковице, съ една отдѣлна грижа на Божіа промысла не само живота си предназначавашъ съ радость, нъ си и оире назначението на сѣкомъ радость. „Рождество твоє Богородице Дѣво, радость возвѣсти всей вселеннѣй, иъз тебе во возсѣдѣ солнце правды Христосъ Богъ нашъ, и разрѣшивъ клѣтвѣ, даде благословеніе, и спраздникъ смѣрть, дарова намъ живѣтъ вѣчный.“ Въ теченіето на живота си ты не щешъ приказва дръго, освенъ величіата, въ които та е възвисилъ Богъ: „ѣкъ сотвори мнѣ величіе силный;“ и кончината ти ще вѣде единъ сладкъ съкъ, който ще та направи да съ провѣдишь на небесата слънцедкрашенна, и звѣздохѣнценосна царица на Ангелыты: „Жена облечена въ слънцето, и на главата и вѣнецъ отъ дванадесать звѣзды.“ Дано, Пресвата Дѣво, да видимъ тамо горѣ свѣтосіателното ти възвышеніе и ный грѣшници, какъ-то тѣка долъ съ сичка дѣша, и сърдце, и помышленіе, почитамы свѣтото ти рождество.

(*) Дѣмата фѣникса значи дърво наречено по тѣрски хѣрма, значи и една птыца. Нъ тѣкъ съ раздѣва за птыцата: за таа птыца приказватъ древниты да е сама по родити си, и живѣлаа до петъ стотинъ години. Та была много красна и колкото единъ орелъ, и раждала съ въ Іравіа по слѣдбюцій начинъ: Когато остарѣла, и осѣтала, че ще да умре, направала едно гнѣздо отъ дръва, и отъ благоуханны клеєе отъ дръвесата, и умирала. Отъ главата на умрѣлата птыца съ раждалъ единъ червѣй, и отъ него ставалъ дръгъ фѣникса. И понеже тѣкъ птыца съ намѣрвала рѣдко, отъ това сичкыты народы съ приели причинъ, да наричатъ съ името фѣникса сѣко нѣщо, което е рѣдко.

